

szövegek magyar műfordításának elméletéhez, amelyről, mint szerzőnk megállapítja, „még csak nem is tárgyaltak igazán, nem hogy tisztázták volna őket”.

3) **Költői készség.** A tudományos „csontváz” minden keménysége mellett a zsolttárok azok maradnak, amik lényegük szerint: költemények, műalkotások. Sok formai tényezőt említhetnénk meg ezzel kapcsolatban: a verskép tagoltságát (a kötet alapja, zsolttárirodalmunkban először és nagyon szerencsésen, a párvers, ritkák a 3-4 sornál hosszabb egységek: ez kedvez a kórusimának is), az alliterációk és gondolatritmus-fajták következetes átmentését, a diszkrétan kezelt jambust, a szándékosan tompított, de annál „izgalmasabb” rímelést, a szemléletes képeket, a vérbő és gazdag szókincset. Külön megcsodálhatjuk az ábécés szerkezet bravúros visszaadását, akár a 119.zs. „verskoszorújában”, akár, még nehezebb feladatként, olyan zsolttárokban, amelyeknek minden sora az ábécé más-más betűjével kezdődik. Aki a régebben közölt első szemelvényektől nyomon követi ezeket a verseket mai formájukig, az látja, hogyan fejlődnek egyre inkább a szoborszerű tömörség és konkrétság felé, nem riadva vissza az erős — korhű — antropomorfizmusoktól sem. De a műgond bármilyen pontos patikamérlegén lemért szavak, sorok sem kapnák meg a vers, még kevésbé az imádság aransúlyát, ha a szándékhoz nem „adatik hozzá” az ihlet karizmája. Hol kicsit megbicsakló lépéssel, hol felejthetetlen akcentusokkal, de lényegében töretlenül érezzük az egészen végig költői tehetség és vallásos oadaás ötvözetét. Ettől lesznek a kötet darabjai igazi költemények és igazi imák, jóllehet a fordító semmitől sem óvakodik kényesebben, mint a „jámbor” kifejezésektől vagy az öccélű játéktól.

Az az ember dolgozik így, akinek nagyon személyes ügye, nagyon szívügye az, amit csinál. Farkasfalvy Dénes ezzel a psaltériummal hitet tett amellett, hogy a zsolttározás a mai embernek is szívügye lehet. Könyve megérdemli, hogy valamennyiünk szívügye legyen.

S. M.

Igy koncipiálunk mi . . .

(Persze exkluzíve a zszurnalisztikai farsang immár petrifikált relációjában!)

Teológiánk posztkoncilárius lingvisztikai trendje pregnánsan arra konkludál, hogy identitását a horizontális spiritualitás antropológiájának humanizmusa determinálja, esszenciálisan ezoterikus, expresszív formákkal. E teológiának fundamentális princípiuma, hogy demitizáljon és deszakralizáljon egyfajta laicizáló tendenciát; a klasszikus modernizmust pedig a szubszidiaritás kollektív dimenziójának diszponibilis komüniojához és fenomenjéhez adaptálja és evolválja, távol a formalisztikus fikcióktól, evidenciákat verifikálva, empirikus és globálisan funkciós minisztériumban, a valőrök hierarchiájának nem hibernált, de a kérügma klasszikus hermeneutikájának reguláival koherenciában álló impulzusaival. Integrálni akarja a világban inkarnálódott interrogatív kategóriákat, organikus kohézióban az új ekkleziológiai demokratikus struktúrákkal koordinálni és kondicionálni, nem manipulálni, de konfrontálni a kozmosz metafizikai és transzcendens mechanizmusát az üdvösség ökonómiaja paradoxonjának relációjában, miközben szublimálja a szubjektívista transzformizmust és strukturalizmust, organikus és nem monolitikusan, vulgáris, de egyben vertikális univerzalizmust implikálva, a triumfalizmus nélküli diakonia kredibilitásának szintézisében. Ez az akkomodált aggiornamento.

W. J.

P.S. Spirituális publikációnk direkciós komunitása radikálisan kondicionálja, hogy ez az invenciózus és admirábilis textus nem szelektált esszéink analízisére és dikciónk illusztrálására orientálódik.